

Mary Beesley

KŘIŽOVATKA
Lásky

KLOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2023 by Mary Jolley
This edition is made possible under a license
arrangement originating with Amazon Publishing, www.
apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.
Translation © Tereza Dubenská, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE SECOND TIME AROUND
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím Montlake
přeložila Tereza Dubenská
Redakce Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-394-9

Mojí mámě Bonnie Jean za to, že ve mě věří

Kapitola 1.

Claire

Malířské plátno se před ní rozprostíralo jako bílá obloha a oslepovalo ji svou prázdnotou. Měřilo jen šedesát na devadesát centimetrů, a ona se přesto bála, že se v něm ztratí. Že se rozplyne v té širé, běloskvoucí pustotě. Všiml by si jejího zmizení někdo? Její dcery? Ty přece odešly. Odstěhovaly se.

Claire Kehoeová postavila hrnek se zbytkem čaje na barvou potřísněný stůl v garáži a uchopila štětec. Volnou rukou se přehrabovala v krabici s tubami akvarelových barev, ve štosu texturovaných papírů a v košíku s kousky látek a rozbitých mušlí. Z její duše nevyrašila žádná plodná energie, nevyklíčilo v ní jediné tvůrčí semínko. Našpulila rty a sykla. Pokusila se tím vyplnit prázdnotu. Zvuk jí projel hrudníkem, a když u srdce nenašel nic, k čemu by mohl přilnout, rozplynul se v tíživém tichu.

Možná neměla sundávat milostná psaníčka od zesnulého manžela, která si kdysi přišpendlila na stěnu. Když spolu před dvaadvaceti lety začali chodit, Stevie jí psal zamilované veršičky jako nějaký básník. Přestal s tím po šesti měsících vztahu, ještě než na svět přišla jejich první dcera.

Jedné obzvláště ošklivé noci před sedmi lety je strhala. Stevie se připotácel domů opilý pod obraz a na kuchyňskou linku postavil prázdnou flašku od whisky. Claire ji hodila do koše a následovala ho do společné koupelny.

Tam ho načapala, jak močí do umyvadla.

„Stevie! To není záchod!“ okřikla ho tiše, aby neprobudila dcery, které už několik hodin spaly.

Jakmile ji uslyšel, otočil se a močí postříkal ručník a zeď. Když na podlahu dopadla poslední kapka, vodnatýma očima přelétl nepořádek, který natropil. A rozchechtal se. Smál se tak, že si nedokázal natáhnout kalhoty.

Držela jazyk za zuby a nepožádala ho, aby to dal do pořádku. Aby dal do pořádku všechno. Konfrontace by ho jenom rozčílila, což věděla z vlastní zkušenosti. Vyzkoušela všechny taktiky a zjistila, že nejlepší je nic neříkat, nic nedělat a stáhnout se. Možná ho ráno bude tížit svědomí a pokusí se jí to vynahradit. Alespoň by mohl uklidnit koupelnu.

Ona to určitě neplánovala.

Místo toho utekla do garáže, rozcupovala ta lživá psaníčka a malovala, dokud se jí neklížily oči. Za peníze, které vydělala prodejem toho velkolepého díla, vzala dcery před začátkem školního roku nakupovat. V Newportu si daly salát s lososem a na zákusek si zajely do cukrárny, kde měli nesmyslně drahé koblíhy. Cestou domů si Indi nechala píchnout druhou dírkou do ucha. Z bolestné noci vytvořila Claire den plný radosti.

Když se nyní podívala na police na stěně garáže, kterou proměnila v ateliér, téměř viděla papíry s narychlo načmáranými slovy.

Jen jsem ti chtěl poděkovat, že jsi na mě tak hodná... jsem s tebou moc šťastný... miluju tě od chvíle, kdy jsem tě ve družáku poprvé uviděl, jak vcházíš do naší třídy... neskutečně obdivuju tvoje obrovské srdce... budu tě chránit... vždycky si tě budu vážit.

S láskou Stevie

Přejela prsty po hedvábně jemných chloupcích štětce a zavzpomínala, co cítila tehdy, když se ze Stevieho slov vyklubala dvousečná zbraň, která ji vnitřně ničila a zároveň podněcovala její kreativitu. Připomněla si ohňostroj emocí, který v ní vybuchl na začátku jejich středoškolského

románku, a bolest, která ji svírala, když jejich láska shořela a zůstal po ní jen popel a pohřbené sny.

Zavřela oči a zašátrala v nitru po tvůrčím žáru, po chuti do života a vášni, ale její oheň zůstával vyhaslý stejně jako včera, předevcírem a den předtím.

Odložila štětec, zvedla studený hrnek čaje a vrátila se do svého vycíděného, ztichlého domu.

Vešla do ložnice. Postel byla ustlaná, prádelník oprášený a prádlo složené. Zrcadlo v koupelně se lesklo a líčidla v šuplíku stála uspořádaná v úhledných řadách. Stevieho umyvadlo zelo prázdnotou, až na kalateu, která rostla tam, kde míval mýdlo. Umyvadlo nešpinily vousy a záchodové prkénko moč.

Bylo půl jedenácté dopoledne a ona už měla hotové všechny domácí práce, na které si vzpomněla, a hodinu si zacvičila pilates. Loudala se chodbou. Pokoje jejích dcer byly tmavé a osamělé. Čáry, které na koberci zanechal vysavač, nikdo neponičil svým tancováním a nikde neleželo pohozené oblečení. Mona a Indi se odstěhovaly už před lety, ale její nejmladší Edith odešla na vysokou před pouhým měsícem. A během těch třiceti dní ztratil Clairin život cíl.

Všechna její ptáčata vyletěla z hnízda. Claire si neuvědomila, jakou významnou roli v jejím bytí hrálo mateřství, dokud domovský přístav neopustila i Edith. Claire byla jako loď bez kotvy.

„Přecitlivělá loď,“ zamumlala a pokusila se odlehčit náladu smíchem, ale nevyšlo to.

Kuchyň byla malá, ale otevírala se do prostorného obývacího pokoje s jídelnou a vyhlížela do zeleně, která jí dělila od sousedů. Konvici na čaj už vydrhla. Mohla by upéct banánovo-ořechové muffiny. To by jí zabralo hodinu. Jenomže kdo by je pak jedl? Mrazák měla nacpaný sušenkami a její kamarádi už nejspíš měli jejich sladkostí plné zuby. Bylo jí trapně, když před týdnem donesla sousedům chleba. Upekla jim už třetí za ten měsíc, co Edith studovala na univerzitě. Mrkla na kuchyňskou linku. Banány stejně neměla.

A beztak ji přešla chuť.

V kapse jí zazvonil telefon a ona málem upustila hrnek, jak ho honem vytahovala. Při pohledu na tvář nejmladší dcery na displeji se celá rozzářila.

„Ahoj, Edith, zlatíčko. Jak se máš?“

„Dobře, mami.“ Její energický, mladý hlas projasnil celou kuchyni.

Claire dceru neobtěžovala naříkáním, jak hrozně jí chybí, nicméně ta bolest jí svírala hrud'. „Jaké máš ráno?“

„Dobré. Jenom chci použít kreditku a zapomněla jsem PIN.“

Claire byla na vážkách, zda se zlobit, nebo mít radost. Dcera ji stále potřebovala a nebyla dost zodpovědná na to, aby si do paměti uložila čtyři číslice. Vychytrale nechala svoji mámu, aby si je pamatovala ona. Byla svým způsobem vynalézavá. A rozmazlená. Jiný den by to Claire nejspíš otrávil, ale onoho rána by nejradši zůstala strážkyní Edithina PINu navždy. „Čtyři tři osm nula.“

„Díky. Seš nejlepší. Musím běžet. Měj se.“

„Ty taky.“ Linka se okamžitě odmlčela.

Claire si povzdechla. Vylila zbytky studeného čaje do dřezu a rovnou umyla hrnek. Jako členka pětihlavé rodiny se třemi dcerami a manželem byla zvyklá pouštět myčku alespoň jednou denně. Teď ji zapínala až tehdy, když špinavé nádobí začalo zapáchat.

Svezla se na pohovku a vytáhla telefon. Zkontrolovala zprávy. Žádné nové. Otevřela chat se svou prostřední dcerou Indi žijící v Boise. Naposledy si napsaly včera, když jí Claire poslala srandovního animovaného hrocha, jak tančuje. Indi reagovala rozesmátým smajlíkem, ovšem v konverzaci nepokračovala. Claire po ránu nenapadlo nic jiného, co by jí napsala, než že ji má ráda.

Indi neodpověděla. Snad byla na hodině, anebo dost pravděpodobně ještě chrápala.

Claire odhodila telefon a zaklonila hlavu. Měla by malovat, ale zkrátka se nedokázala vrátit do garáže a dolovat

v prázdné studnici své kreativity. Pochybovala, že vůbec najde sílu vstát z gauče. Přišlo jí, jako by ji vcucával do sebe a vysával z ní vášeň, která jí dříve popoháněla a dávala jí energii na ty celonoční umělecké seance.

Nemohla ale zůstat sedět s rukama v klíně. A nevydělávat si.

Bylo načase jít dál a vstoupit do nové životní etapy, kterou nedefinuje mateřství ani zármutek. Netušila však, jak překonat strach a pustit se do dobrodružství. Už při pouhém pomyslení na změnu jí naskočila husí kůže. Připadalo jí, že uvízla na mrtvém bodě, jenomže alespoň zůstávala v bezpečí svého klidného domova.

Navíc jakou práci by jí kdo dal? Bylo jí čtyřicet, neměla vysokoškolský titul ani žádné pracovní zkušenosti. Její schopnosti se omezovaly na relativně úspěšné vychování dcer (výsledek bude znám časem), trpělivost s nevrlým manželem (což už odmítala opakovat) a vaření (výhradně doma v kuchyni). Malování jako dovednost uvést nemohla, protože už jí nešlo. Její talent se během let, které uplynuly od Stevieho smrti, ztrácel a stejnou měrou rostla její netečnost. Možná se teď nudila, ale nudu stejně brala radši než bolest. Práci si však najít musela.

U včerejšího oběda se její kamarádka Raven Charová zmínila, že její známý hledá chůvu, ovšem Claire nabídku odmítla s tím, že je odhodlaná vrhnout se do víru umění. A navíc ji děti vyčerpávaly a ona právě dokončila výchovu tří. Její nejstarší Mona potřebovala pomoc s miminkem. Claire neměla energii, kterou by mohla věnovat dalšímu dítěti. A popravdě řečeno cizí děti nijak zvlášť nemusela.

Znovu jí zazvonil telefon. Dneska měla štěstí. Když uviděla, že volá Ravenin manžel Roger, zaváhala. Předpokládala, že ji chce přemluvit k té práci chůvy poté, co Raven pohořela.

„Zdravíčko, pane Rogere,“ pozdravila ho rozverně.

„Kláro! Jak se má moje nejoblíbenější babička?“

Jeho hluboký, veselý hlas jí okamžitě vykouzлил úsměv na tváři. Jenom jemu prošlo, aby jí říkal Kláro nebo babičko. „Ty jsi ale vtipálek.“

„Dělám, co můžu.“ Odmlčel se. Okamžik, kdy by měl vysvětlit, proč volá, se tiše protahoval. A ona ho nezachránila nezávazným tlacháním.

Konečně si odkašlal. „Raven povídala, že nemáš zájem hrát si s nejrozkošnějším pětiletým hošíkem pod sluncem.“

Claire se rozesmála a její smích se rozezněl obývacím pokojem.

„Prosím, ještě si to nech projít hlavou. Banks je dobrý chlap a o kluka se stará, jak nejlíp dovede, jenomže pořád truchlí nad manželčinou smrtí.“

Claire bylo cizího muže líto, ale takovou bolest nad ztrátou milovaného neznala. Ona se spíš trápila před manžellovou smrtí než po ní.

„Dobře by ti zaplatil a má nádherný barák. Je to čestný a pracovitý člověk a jeho kluk je moc hodné dítě. Oba by se ti líbili.“

Zatímco si vychutnávala příjemný Rogerův hlas, přemýšlela o tom, jak ho má ráda a jak si přeje, aby se stýkali častěji. Potřebovala víc mužských přátel. Víc mužské energie. S Rogerem si nikdy nemusela dělat starosti, že by k ní něco cítil. Byl šťastně ženatý s její nejlepší kamarádkou. S ním byla v klidu. Nicméně s čerstvě ovdovělými muži tak klidná nebyla. „Já ti nevím. Hlídat děti jsem nikdy moc neuměla.“

„Nebude to žádná dřina. Je to jedno dobře vychované děcko, které potřebuje, aby si s ním někdo hrál, když přijde ze školky.“

To ji nalomilo. Připomněla si, že si celé dopoledne přála, aby se jí vrátily dcery a aby ji opět potřebovaly.

„Představ si, kolik legrace by sis mohla užít s novým mladým kamarádem,“ pronesl najednou prosebně.

Nový kamarád by se jí hodil, ale to nehodlala přiznávat. „Proč mě tak lanaříš? Má ten tvůj kamarád špatné zkušenosti s chůvami?“

„Žádnou ještě neměl. Žena mu zemřela koncem května a přes léto mu pomáhala sestra. A teď podle mě neví, kde hledat. Je toho na něj moc, ale taky se bojí. Nechce riskovat s cizí ženskou.“

„Já jsem taky cizí.“

„Pro mě ne. Já tě znám a Banks mi věří. Pověděl jsem mu, že já bych ti kluka svěřil hned a s naprostým klidem.“

„Tvého Jimmyho zbožňuju, ale než mi vyrostl, nestihla jsem si s ním zahrát všechny ty jeho deskovky.“

„Vidíš! Vždyť ty bys ještě jedno dítě zvládla.“

Nesouhlasně si odfrkla, ale srdce se jí zvláště rozbušilo. Ať už to znamenalo cokoli, nevšimla si toho a soustředila se jen na to, jak jí zalichotila Rogerova slova. Namlouvala si, jak ji nemrzí, že si jí Stevie nevážil, ale rozhodně ji potěšilo, že ji Roger někomu doporučuje. Byla tou nejlepší mámou, jakou uměla být, a s každou dcerou si vypěstovala zdravý vztah.

„Banks je můj dobrý kamarád. Zním ho přes pětadvacet let. Rád bych mu pomohl a napadlo mě, že když se tvoje holky odstěhovaly, mohla by se ti taková práce líbit.“

Skutečně chtěla – ne, potřebovala – vypadnout z domu. A nutně si musela vydělávat.

„Nemohla by ses s ním prosím alespoň sejít?“

Nedokázala příteli odepřít tak jednoduchou laskavost. Navíc se jí nitro zachvělo zvědavostí.

„Nechci po tobě nic víc než jediné setkání s Banksem a Tommym.“

Tommy. Chlapec. Ona měla samé dcery. Představila si ulepené prstíky a baseballové kšiltovky. Srdce se jí bolestivě sevřelo, ale ten pocit uvítala. „Tak dobře. Jedno setkání.“

Kapitola 2.

Banks

Banks Sexton považoval golf za terapii vhodnou pro chlapy. Přešel jamkoviště a sklonil se k míčku. *Leť do jamky, potvoro.* Vydechl a sekl očima po Rogerovi, který se uvelebil v golfovému vozíku a sledoval, jak si po cestě vykračuje vrána. Ptáci byli evidentně zajímavější než Banksovo snažení. Napřáhl se a míček odpálil příliš silně. Jamku přestřelil. Jak to, že ani po čtyřech měsících, kdy si s Rogerem každé čtvrtěční ráno zahráli devět jamek, se vůbec nezlepšil? Jen málo věcí dokázalo tak dlouho vzdorovat Banksově vůli jako golf.

Prošel kolem desetacentimetrového otvoru, který jako by se mu vysmíval. Horké zářijové paprsky mu dopadaly na krk a po zádech mu stékaly kapky potu. V takovém vedru by měl sedět na pláži a popíjet vychlazené pivo. Letní turisté už odvezli své ratolesti do domovů ve vnitrozemí, kde zase nastoupily do škol, a Tichý oceán zůstával příjemně teplý. Takhle měl město Laguna Beach nejradši. Ovšem místo aby si užíval písku a vln, soupeřil se vzdorovitým míčkem, který nebyl větší než jeho varle. Tentokrát do něj jen jemně ťukl holí a míček s uspokojivým rachotem sletěl do jamky. Banks ho vítězoslavně vylovil a připojil se k Rogerovi v golfovému vozíku.

Jeho přítel šlápl na plyn. „Ty se nikdy nevzdáváš.“

Konečně. První povzbudivá slova po devíti jamkách. A dneska nejspíš taky poslední. Další kolo motivace ho čekalo až příští čtvrtěk, kdy se opět sejdou. Nebo možná nečekalo. Společné mlčení fungovalo jako osvědčený lék.

Banks ještě donedávna brblal, že ho Roger tahá ven. Neměl rád golf ani šedivý mrak, který nad ním visel spolu s cejchem nedávno ovdovělého muže. On by měl být v kanceláři a Roger Char ve své rušné chiropraktické ordinaci. Nicméně po několika měsících, které uplynuly od Helenina pohřbu, si uvědomil, jak moc tato rána s Rogerem potřebuje.

„Než vyrazíme, mohli bychom si dát něco k pití,“ navrhl Roger.

Banks se zamračil. Tohle obvykle nedělávali. Rogerovo životní motto – přijít, odvést svoji práci a zase odejít – se obvykle vztahovalo i na jejich golfová setkání. Patřilo to k důvodům, proč měl Rogera tak rád. Žádné zbytečné řečičky. „Dneska nemůžu. Musím do práce.“ Hromadily se mu nepřečtené e-maily, na které obvykle odpovídal ihned.

„Řeknu to jinak. Jdeme na pivo.“ Roger byl možná jediný člověk, kterému Banks dovolil, aby mu takhle poroučel.

Jakmile Roger zaparkoval, přišel k nim chlapec, aby jim z vozíku odnesl hole. Banks mu podal dvacetidolarovku a následoval Rogera do klimatizované vstupní haly golfového klubu. Kapesníkem s monogramem si utřel pot ze zátylku a psychicky se připravil na nadcházející rozhovor. Rozhodně neměl náladu, aby mu někdo promlouval do duše.

Zatímco Roger objednával dvě točená piva, Banks se usadil na koženou barovou židličku a zaměřil pozornost na velkou obrazovku, na níž běžel sportovní kanál. Oba chvíli mlčky sledovali sestřihy fotbalových zápasů z minulé neděle.

„Takže Ivy se vrátila do Vegas?“ přerušil Roger ticho.

Když se před nimi objevilo chlazené pivo, Banks věnoval barmanovi upřímný úsměv. Pořádně se napil. Jeho starší sestra Ivy u něj zůstala celé léto, hlídala jeho syna Tommyho a opečovávala svého ovdovělého mladšího bratříčka. Jenomže nedávno se musela vrátit do Las Vegas, protože její syn začal chodit na střední. Ivy byla svěťice, ale nedokázala skrýt úlevu z návratu domů. Banks si uvědomoval,

jaké obrovské břemeno na ni nakládá. Ostatně celá rodina prožívala náročné léto. „Jo. Odjela. Před jedenácti dlouhými dny.“

„To to tak pečlivě počítáš?“ Roger si s úsměvem sundal golfovou kšiltovku a přejel si rukou po opálené plešaté hlavě – bylo to jeho citlivé místo, protože Banks měl stále bohatou kštici, a to už oba překročili padesátku. Banks se navíc udržoval v lepší kondici. Pomohlo mu, že po Helenině smrti shodil těch nadbytečných pět kilo. Heleďme se, jak se na život díval z lepší stránky!

„Co budu dělat? Tommy už nastoupil do školky. Povídali, že je celodenní, ale autobus ho od pondělí do čtvrtka vozí domů v půl třetí a v pátek v půl druhé. Odkdy je tohle *celý den*?“ Banks si otráveně odfrkl.

Jeho třicetiletý syn Smith, který žil osm kilometrů severně v Corona del Mar, mu hodně pomáhal, ale takhle to dál nešlo. Na jeho hřbet toho nakládal příliš.

„Mám pro tebe ženskou,“ usmál se Roger.

Banks zasténal. Ačkoli po ženském těle toužil každý večer, kdy lezl do studené postele, rozhodně teď nemohl ke všem starostem přidávat novou přítelkyni.

Roger mávl rukou. „Ale ne, myslím jako pomocnici.“

„Jakože uklízečku?“

„Jako paní na hlídání. A *uklízečka* bys neměl říkat.“

„Proč ne?“ Helen byla ženou v domácnosti, nebo jak se tomu dnes říká, a neměnila by. Banks si teď veškeré její dřiny nesmírně vážil. Doposud netušil, kolik práce znamená starat se o domácnost a dítě. Přál si, aby jí ještě za života projevoval větší vděčnost.

„Lidi jsou v dnešní době hákliví na nálepkování,“ vysvětlil Roger. „Já to nechápu, ale Raven tvrdí, že *uklízečka* není politicky korektní. Myslím, že to zní, jako by byla tvoje služka.“ Pohledem zalétl k obrazovce, kde nyní běžel baseballový zápas. „Homerun! Losangeleští Andělé hrají letos

fakt dobře.“ Otočil se zpátky k Banksovi. „Napadlo mě, že by ti mohla pomoci s Tommym.“

Tohle bývala Helenina parketa. Banks si vzpomněl na všechny ty pubertáčky, které v průběhu let najala, aby hlídaly Tommyho a Smithe. Ale teď by bylo divné, a především společensky nepřijatelné, kdyby v jeho domě zůstávala dívka bez přítomnosti další ženy.

„Je to babička. A vdova.“ V Rogerových očích se mihlo pobavení, potom ale opět zvažněl. „Takže se dokáže vcítit do toho, čím si procházíš.“

Banks uvolnil ramena a svítla mu naděje. Stará paní by šla. Vlastně by byla perfektní.

„Skvěle vaří a peče. Nikdo neumí jablečné koláče, jaké dělá ona. Raven to zkoušela, věř mi.“

Banksovi se začaly sbíhat sliny. Helen ho rozmazlovala. A udělala z něj budižkničemu. První měsíc po její smrti strávil jen tím, že něco hledal po domě. A ode dne, kdy Ivy odjela domů, přežívali s Tommym na toastech a donášce jídla.

„Žije ve čtvrti Emerald Bay, na opačné straně dálnice než ty,“ pokračoval Roger. „Je místní a flexibilní.“

„Kdy může začít?“

Roger se zasmál.

Banks však nežertoval. „Odkud ji znáš?“

„Je to ženina kámoška.“

„A o tu práci stojí?“

Roger pokrčil rameny a dopil pivo. „Její nejmladší dcera odjela před měsícem na vysokou a ona teď neví, co s volným časem. A myslím, že potřebuje příjem. Raven povídala, že hypotéku sice neplatí, ale ostatní složenky se jí hromadí.“

„Už ses s ní setkal?“

„Jasně. Na svoje holčičí obědy mě nezvou, ale znám ji dobře. Jimmy se vždycky těšil, když ho měla hlídat. Rád chodil k ní domů, a to i předtím, než začal randit s její nejmladší

Edith. S klidným svědomím bych jí svěřil kohokoli. Vychovala tři úžasné dcery v situaci, která nebyla zrovna ideální. Je upřímná a laskavá.“

Bankse děsil proces hledání a prověřování vhodné chůvy a Roger veškerou práci odvedl za něj. A bydlela v sousedství. Nechtělo se mu ani věřit, že by se na něj usmálo takové štěstí. „Může přijít zítra?“

Roger se zazubil. „Mám ji fakt rád a ty si ji taky oblíbíš. Je milá a *na svůj věk čiperná*.“ Mrkl na přítele a sraštl kulatý obličej. Banks pochopil, že ho čeká hromada vtipů o babičkách.

„Neboj, Raven ji zbožňuje.“

Jenomže Rogerova žena taky milovala lékořici, kterou on nesnášel.

„Jmenuje se Klára.“

„To je hezké jméno pro starou dámu.“

„Mně to evokuje *Louškáček*.“

„Toho mi ani nepřipomínej,“ pronesl Banks vážně. Jen jednou jedinkrát udělal tu chybu, že nechal Helen, aby ho vzala na chlapy v punčocháčích.

„Dovolil jsem si zařídít, aby dneska ve čtvrt na šest přišla k vám domů. Má to k tobě kousíček. Ani jednoho z vás k ničemu nenutím. Rozhodnete se prostě podle toho, jak setkání dopadne.“

Banks chtěl chvíli předstírat zlost, že to na něj Roger tahle ušil, a teprve poté jeho nabídku neochotně přijmout. Jak se však díval na přítelovy sytě hnědé oči a hluboké vrásky kolem úst způsobené častým smíchem, zaplavil ho pocit vděčnosti a musel potlačit slzy, které mu vstoupily do očí. „Děkuju,“ řekl tím zatraceným nakřáplým hlasem.

Roger se postavil, poplácal ho po zádech a bez dalšího slova ho nasměroval k sluncem zalitému hlavnímu vchodu.

Banks potřeboval pomoc. Ty čtyři měsíce, kdy sám vychovával syna, ho málem zabily. Helenini příbuzní se nabídli, že

se k němu na čas nastěhují, ale tak zoufalý zase nebyl. Jak by k tomu přišel, kdyby ztratil Helen, a Shellburgových se nezbavil? Teď jen doufal, že Klára je stejně milá stařenka, jako bývala jeho vlastní matka.

Kapitola 3.

Smith

Smith Sexton skryl rozladění a nasadil klidný úsměv. Tuhle dovednost vypiloval k dokonalosti během těch let, kdy se úspěšně živil jako realitní makléř v okrese Orange County. Stejně tak dokázal rozpoznat, jestli má jeho klient zájem, nebo ne. Tomuto Texasanovi ukazoval nemovitosti už tři měsíce, ale žádná nevyhovovala jeho vysokým nárokům. Když se onehdy Smith dozvěděl, že jeho rozpočet činí deset milionů dolarů, rád se ho ujal, ale dnes by ho nejradši předal jinému kolegovi. Vypadalo, že tenhle honák krav zůstane ve svém vyprahlém státě navždy.

Smith zamkl dveře překrásného sídla za devět celých čtyři miliony dolarů v jižní části Emerald Bay. Věčně nespokojený klient našťestí trval na tom, že k domu přijede vlastním vozem. Smith mu s potěšením zamával na rozloučenou a očima vyprovodil jeho nablýskaný Ford Raptor. Potom ze sebe shodil sako a uvolnil kravatu. Bylo moc velké horko na oblek a práci, která nepřinesla žádné ovoce. Otevřel zadní dveře svého Range Roveru Sport. Ke své práci potřeboval pěkné auto, aby mohl vozit zazobané klienty po luxusních čtvrtích. I za tohle mu ostatně platili.

Položil tmavomodré sako přes zadní sedadlo. Když už je v okolí, zastaví se cestou domů u táty. Možná vezme Tommyho surfovat a na tacos. Smith se snažil s bráškou trávit co

nejvíc času. Za poslední čtyři měsíce viděl tátu s Tommym častěji než za poslední čtyři roky.

I jemu se pochopitelně stýskalo po mámě, ale nebylo mu pět, nýbrž třicet. Těch pětadvacet let navíc, které s ní na rozdíl od Tommyho prožil, ho tížily na svědomí. Helen nebyla jeho biologická matka, ale byla jeho *matka*. Žena, která ho porodila, když studovala na vysoké, souhlasila s tím, že nepodstoupí potrat, ale jako podmínku uvedla, že si Banks dítě vezme a ona si půjde svou cestou. Tátovi pomáhala s výchovou babička, dokud si nevzal Helen, když byly Smithovi čtyři roky.

Smith si rozeplnul límeček a odtáhl košili od těla, aby mu příjemný vánek ochladil hrud', a vlezl za volant. Projel dobře známé ulice, kde trávil dětství, zamířil na severní konec parcel vyhlížejících na oceán a zabočil k domu rodičů – tedy, teď už jen k *tátovu* domu. Bylo to dvoupatrové sídlo s překrásným výhledem do všech světových stran. Kdyby táta chtěl, správnému kupci by ho prodal za šestnáct milionů.

Smith zaparkoval na okraji široké příjezdové cesty, přešel zastíněný chodníček a otevřel odemčené vchodové dveře. Výzdoba domu zůstávala stejná jako před máminou smrtí, táta nevyměnil jediný obrázek ani kus nábytku. Jenom veliká stěna ve vstupní hale zela prázdnotou. Když se mámina sestra vracela po pohřbu do Indiany, vzala si s sebou obraz s koněm, který tam kdysi visel. Máma jí ho slíbila a teta Jennifer se ho ujala ráda.

„Tommy? Kamaráde, jsi tu?“

Z kuchyně se ozval radostný výkřik a pár vteřin nato se k Smithovi přihnal jeho bráška. Smith zvedl chlapce do vzduchu, až se mu blondaté kadeře rozletěly do všech stran.

„Jak se máš, chlapáku?“ Postavil brášku na zem. „Jak ses měl ve školce?“

„Dobře,“ odpověděl Tommy.

„Nepůjdeme na pláž a nedáme si tacos?“

Zpoza rohu vyšel táta. Vlasy měl mokré ze sprchy a očividně si zastříhl šedivé strniště, které si v posledních měsících pěstoval. Máma neměla vousy ráda, ale Smithovi přišlo, že tátovi sluší. Zvýraznily jeho už tak hezké rysy a dodaly jim mužnost. Vypadal dobře. Dnešní golf s Rogerem mu očividně prospěl.

Smithe hryzlo svědomí. Měl by pro tátu s Tommym dělat víc? Někdy se musel přemlouvat, aby sem zašel. Byli jako tři ryby na suchu. Tu a tam se necítil dost silný na to, aby nesl i jejich břímě, když ho tolik tížil vlastní zármutek. Ovšem ode dne, kdy se před měsícem rozešel s Ellou, mu bylo líp. Mámčina smrt Smithe změnila, přiměla ho přehodnotit svůj život. Čas utíkal. Ella toužila po zábavě a svobodě a nestála o rodinu. Smith doufal, že se tyto věci nevylučují. Chtěl to všechno.

S mámou měl dobrý vztah, několikrát týdně s ní telefonoval a každou středu si zašli na večeři. Vážil si jejího názoru a rad. Když ho teď přepadla touha s ní mluvit, přinutil se místo ní zavolat tátovi. Táta nebyl zdaleka takový pohodář jako máma, ale Smith doufal, že tím posílí vzájemné pouto.

„Smithi,“ přivítal ho táta. „To jsem rád, žes přišel.“

„Bere mě na pláž,“ chlubil se Tommy. „Pak na tacos.“ Zvedl k bratrovi modré oči, které dostaly prosebný výraz. „Můžeme do Asady na tacos se sýrem?“

„Rozhodně.“ Existovala na tuto otázku snad jiná odpověď?

„Počkejte,“ zarazil je táta. „Jde sem na návštěvu jedna paní.“

Smithe polil studený pot a zářijové vedro vystřídal chlad. *Paní?* Tak brzo ne. Nepotřebovali, aby do jejich chlapeckého klubu lezla cizí ženská. Proto si snad táta vzal košili? To už si našel jinou?

„Měla by dorazit každou chvíli. Byl bych moc rád, kdybychom se jí líbili.“

My? „Kdo je to?“ zeptal se Smith příliš ostře.

Táta sekl roztěkaným pohledem po synovi a přimhouřil oči. „Jmenuje se Klára. Je to údajně velmi milá babička

ze sousedství. Zemřel jí manžel a děti se odstěhovaly a my ji možná přemluvíme, aby nám pomáhala. Roger na ni přel chvály. Prý skvěle vaří a peče ten nejlepší jablečný koláč.“ Táta se na Tommyho podíval, jako by si přál, aby si ji zamiloval jen na základě těch pár slov.

Smithe zaplavila mohutná vlna úlevy. „Aha. To je super!“
„Snad bude stejná jako vaše babička.“

Kéž by. Tátova máma měřila sotva metr padesát a vážila pětáctyřicet kilo, ale byla každým coulem ztělesněním dobroty. Tvořily ji perníčky a růžové obláčky. „Babičku ani mámu nemůže nahradit,“ řekl Smith a s obavami pohlédl na Tommyho, kterému už nedočkavostí svítila očka.

Táta si jeho neklidu všiml a honem dodal: „To samozřejmě ne. Nenahradí je nikdo, ale doufejme, že je milá a veselá. A my se budeme snažit, abychom udělali dobrý první dojem.“ Poupravil si límeček.

„Co by jí na nás mohlo vadit?“ Smith se snažil mluvit veselým tónem a táta se na něj nervózně usmál.

Smith se pokoušel sehnat chůvu už od mámina prvního infarktu před rokem a půl, ale ona to chtěla všechno zvládnout sama. Umínila si zůstat silná, a tak výpomoc odmítla.

Tahle vdova zněla jako dokonalá paní na hlídání. V duchu si maloval milou stařenku, která kolem nich cupitá, smaží jim lívance a štípe je do tváří. Táta s Tommym potřebovali babičku. Potřebovala ji celá rodina.

Na těžké vchodové dveře někdo třikrát zabušil. Smith dostal zlé tušení. Nebyla ta zaklepání příliš rázná? Jejich babička netřískala do dveří jako agenti FBI. A i kdyby to nakrásně chtěla, neměla by na to sílu.

Táta otevřel dveře a odhalil krásnou ženu, které nemohlo být víc než pětatřicet. Měla jiskrný pohled, štíhlou postavu a opálenou pleť. Smith nemohl popadnout dech a vrátila se mu úzkost. Babičce se nepodobala *ani zdaleka*.

Tohle byl příšerný nápad.

Kapitola 4.

Claire

Nervozita nutila Claire usmívat se příliš široce. Vkročila na rohožku v tom nádherném domě. *Páni*. Ani na chladném vzduchu nešetřili. Ona si už léta nedovolila utrácet za klimatizaci.

Dva muži a jedno dítě na ni zírali, jako by jí narostla druhá hlava. Zatímco se chvíle ticha protahovala, udělala si rychlý úsudek. Malý Tommy byl se zlatavou pleťí, blondatými vlasy a modrýma, jímavýma očima rozkošný. Znepokojovala ji však touha a naděje, která v nich zářila. Ten chlapec právě přišel o mámu. Jak by mu mohla nabídnout pár hodin denně, když si dobře uvědomovala, že nemůže ani zdaleka zahojit šrámy na jeho duši a nahradit, co ztratil?

Když se však dívala do jeho zářivých očí a na jeho dokonalou tvářičku, pochopila, že ho nedokáže odmítnout. Nemohla ignorovat jeho zbožný a roztoužený pohled. Viděla až do jeho něžného srdíčka. A to bylo zlomené. Zahlédla ho jen na vteřinku, ale i ta stačila k tomu, aby si umínila, že mu pomůže. Zapomněla na peníze, které vlastně tvořily důvod, proč s nabídkou souhlasila. Teď si přála na autobusové zastávce čekat, až se Tommy vrátí ze školky. Chtěla mu péct lasagne a číst pohádky. Žilami se jí nečekaně rozproudila nová krev. Měla tři dcery a jednu vnučku. Milovaly ji a ona je, a to celou duší, ale nepotřebovaly ji jako tenhle chlapec.

Mrkla na něj.

Tommy se zazubil a odhalil řadu rovných mléčných zoubků. „Jablečný koláč mám moc rád,“ řekl.

Claire se usmála a srdce jí zaplesalo ještě víc. Otevřela ústa, aby mu řekla, že mu ho upeče, ale přerušil ji hluboký, nervózní smích.

Zvedla oči a teprve tehdy si uvědomila, že kromě ní a toho andílka jsou tu další lidé. Pohlédla na dva muže, kteří postávali vedle Tommyho. Připadalo jí, jako by se oba lekli, že se teď dívá na ně. Jako první se vzpamatoval mladší z nich a přívětivě se na ni usmál.

Natáhl ruku. „Zdravím, Kláro. Já jsem Smith.“

Stisk jeho ruky byl silný a konejšivý – což měl jistě nacvičené. A fungovalo to. Jeho teplá dlaň ji uklidňovala, ale zároveň ji znepokojivě okouzloval jeho šarm.

„A tohle je můj táta Banks a můj nejlepší kámoš Tommy.“

„Jmenuju se Claire,“ opravila ho.

„Roger povídal, že se jmenujete Klára,“ podotkl Banks a stáhl obočí.

Přinutila se k bezstarostnému úsměvu. „Kdysi mu připadalo legrační říkat mi jiným jménem. Rád si mě dobírá. Podle mě ale později zapomněl, jak se správně jmenuju. Jemu to prochází, ale doufám, že vy nebudete následovat jeho příkladu.“

„Taky tvrdil, že jste babička.“ Banks měl v jinak příjemném obličejí nechápavý výraz. „Vždyt jste...“

„Já vím.“ Do tváří se jí nahrnulo dobře známé horko. Nejlepší bude rovnou odpovědět na otázku, která je pálila, ale kterou ze zdvořilosti nepoložili. „Je mi čtyřicet.“

Banks vykulil oči.

„Nejstarší dceru jsem měla, když mi bylo osmnáct. A jí se holčička narodila v jednadvaceti, teprve před sedmi měsíci. Takže chápu, že nevypadám jako typická babička.“

Banks se zasmál, což Claire považovala za souhlas.

„Jste daleko hezčí než moje babička Shellburgová,“ řekl Tommy.

Banks sebou při těchto slovech trhl a jako by přišel k sobě. „Prosím, omluvte naše způsoby.“ Ucouvl a pokynul jí, aby konečně přešla modrou orientální rohožku. Zavřel za

ní dveře. „Moc vám děkuju, že jste přišla. Prý zvažujete, že byste nám pomáhala.“ Ukázal na sebe a své syny. „Jak vidíte... my pomoc potřebujeme.“

Když nepočítala Banksův nervózní pohled a Tommyho roztoužená kukadla, rozhodně nepůsobili bezradně. Vypadali jako rodinka z magazínu.

Banks působil mladší a svěžejší než většina padesátníků, které znala. Měl stejné modré oči jako Tommy. Jemné vrásky kolem očí mohla způsobit léta usmívání... anebo mžourání. Měl opálenou pleť s pěkně stríženým strništěm, které mu zvýrazňovalo rysy, a husté, šedivé vlasy. Jejich sto sedmdesát centimetrů převyšoval o nějakých deset. Byl to pohledný vdovec a typ, který by klidně mohl sbalit mnohem mladší ženu. Patřil k těm mužům, jaké se jí kamarádky snažily dohodit už od Stevieho smrti, k níž došlo před pěti lety. Tvrdily, že všichni muži nejsou stejní, a že když se vdávala tak mladá, nestihla ochutnat všechny jejich příchutě. Claire nakonec souhlasila s domluvenou schůzkou a toho příšerného večera si uvědomila, že mohla skončit s někým daleko, *daleko* horším než se Steviem. Pak už na žádné rande nešla. Už přes čtyři roky. Teď si říkala stará panna. A tak jí to i vyhovovalo. Raději brala nudu než bolest.

Alespoň si to ustavičně namlouvala.

Pohlédla na Banksova třicetiletého syna. Smith vypadal jako muž, po kterém šílela snad každá – zlatá pleť, štíhlá postava, svaly. Věděla, co se skrývá pod tou košilí, protože ho poznala. Nikdy s ním sice nemluvila, ale v posledních letech ho často vídala na pláži. A ano, pokukovala po něm. Uměl se obléknout tak, aby vynikla jeho figura. Kalhoty mu pěkně zvýrazňovaly dlouhé nohy a pevné pozadí. Jeho oči měly modrozelenou barvu, která jí připomínala zpěněný oceán. Nos, tváře a hladce oholenou bradu měl ostřejší a rovnější než jeho otec a byl o pár centimetrů vyšší. Měřil nějakých sto osmdesát pět centimetrů. Smithovy vlasy měly sytě karamelovou barvu a byly tak akorát dlouhé, aby vynikla

jejich hustota. Její nejstarší dceři Moně by se líbil. Sakra, Claire ho tak trochu chtěla taky. *Jsi na něj moc stará*, připomněla si. *A přišla jsi kvůli práci*. O nějaký románek beztak neměla zájem.

Tohle všechno se jí mihlo hlavou během vteřinky. „Podle mě vypadáte všichni skvěle.“

Tommy se rozzářil, Banks vypjal hrud' a Smith se jí podíval přímo do očí. Byl to ten typ pohledu, který jí celou rozechvíval a který jí nutil, aby mu ho opětovala. Dech se jí zadržl. Poznala, že ho přitahuje. Rozhodla se však, že bude polichocena a pustí to z hlavy, protože na tom *nezáleželo*.

„Ukážu vám dům,“ řekl Banks. „Nebo by to mohl udělat Smith.“ Nervózně se zachechtal. „Jako realiták má spoustu zkušeností.“

Smith si strčil ruce do kapes. „Pokud vás zajímá stáří dubových podlah nebo kamenného obložení v koupelnách, ptejte se.“

Zasmála se – spíš kvůli nim – a přála si, aby mohla situaci odlehčit od trapnosti, napjatých úsměvů a příliš dlouhých pohledů. Tak nebyla typická babička, no a co? Už by jí to mohli odpustit.

„Ukážu ti pokojíček.“ Tommy ji chňapl za ruku a začal ji tahat chodbou.

Všichni tři měli boty, a tak si sandálky na platformě nesundala. Banks a Smith se loudali za nimi. Prošli kolem herního pokoje s pohodlným gaučem, obří televizí, fotbálkem a kulečnickem. Tady se Tommy po vyučování vyřadí, což jí usnadní práci. Samotnou ji překvapilo, jak moc si přeje Tommyho vídat. Odjakživa si přála syna.

Tommy ukázal na dveře na opačné straně herny. „To je Smithyho pokojíček.“

Polekaně se otočila na dospělého muže. Ona byla ve svých třiceti už dvanáct let vdaná a porodila tři děti. Ale právě mu umřela máma. Třeba se nastěhoval zpátky, aby pomohl tátovi.

Smith se začervenal. „Jen příležitostně. Jinak bydlím v Corona del Mar.“

Byla za to podivně vděčná. Nechtěla, aby se kolem ní ustavičně motal. Nebyla však připravená rozpitvávat, proč by jí to vůbec mělo vadit.

Tommy proběhl prvními dveřmi napravo. „Támhle spím,“ ukázal na širokou postel s námořnickým povlečením.

Na plyšovém koberci zůstaly čáry od vysavače. To bylo dobře. Doufala, že po ní nebudou chtít, aby dům dennodenně cídila.

„Tohle jsou moje hračky.“ Na policích stály barevné koše. „A můj stůl.“ Otočil se k ní a plný naděje čekal.

„To je krásný pokojíček. Moc se mi tu líbí.“ Zahleděla se na zarámovaný obrázek. Tommy nejspíš nakreslil auto. „Hlavně tohle mistrovské dílo.“ Pak přešla k fotce Tommyho s usměvavou blondýnkou. Než Stevie zemřel, Claire by si možná fotografie nevyšimala, ignorovala by Tommyho bolest. Ale dnes už věděla, že je dobře, když se s lidmi mluví o těch, které ztratili. „Tvoje maminka je krásná, Tommy. Moc jí to tu sluší. Mrzí mě, že jsem ji nestihla poznat.“

Díval se na fotografii s takovou něhou, že Claire píchlo u srdce. „Mě taky.“

„Doufám, že mi o ní budeš vyprávět.“

„Tak jo!“ Tommy zvedl autíčko a ukázal jí ho.

Oba muži postávali u dveří a pozorovali ji.

„Co je to za auto?“

„Smykový nakladač.“

„Páni. Ty se v tom vyznáš.“

„Máma mi koupila knížku o vozidlech na stavbě. Je moje nejoblíbenější.“

„Ráda bych ji viděla.“ Jak dlouho si s ním měla hrát a nechat se Banksem a Smithem okukovat? Tohle byl její pracovní pohovor?

„Tommy,“ řekl Banks. „Teď provedeme Claire domem a tu knížku necháme na jindy, ano?“

Tommyho tvář poklesla zklamáním, přesto bez protestů odložil tlustou obrázkovou knihu. Znovu vsunul ručku do její dlaně a spolu s ní se vydal za Banksem do herny.

„V téhle skřini najdete deskové hry. A támhle je třetí ložnice, kterou Helen zařídila pro hosty.“ Banks ukázal na poslední nevysvětlené dveře v přízemí.

„Tam spala teta Ivy,“ vysvětlil Tommy. „Ale ta už odjela. Musela se vrátit domů do Vegas. Nastěhuješ se tam ty?“

Do tváří se jí nahrnula krev. Obvykle se nečervenala, nicméně v přítomnosti těch dvou mužů jí myšlenky bloudily na území, na které už dlouho nevskočila.

Netušila, jestli jí pomáhá, anebo naopak přitěžuje, že se při představě, jak spí u nich doma, tvářili stejně rozpačitě jako ona.

„Ne, Tommy. Mám vlastní dům. Stojí nedaleko. Znáš park v Emerald Bay, na opačné straně dálnice?“

Přikývl.

„Můj domek najdeš hned vedle. Přijď někdy na návštěvu.“

„Dneska?“ Zvedl oči k tátovi. „Můžu?“

Banks se zase napjatě zachechtal, což v posledních patnácti minutách udělal už několikrát. „Dnes ne. Ukážu vám to nahoře.“

Kuchyně byla přímo božská. Claire se už těšila, až tu bude péct sušenky. Bude tu mít spoustu prostoru a prosklenou stěnou uvidí na třpytivý oceán. A na bazén patřící k domu. Pohlédla na kožené křeslo u okna. Úplně se viděla, jak se v něm choulí ve vytahaném svetru, svírá šálek čaje a pozoruje západ slunce. Na to by si dokázala zvyknout.

„Mám jí ukázat tvoji ložnici?“ zeptal se Tommy táty.

Další nervózní zasmání. „Co kdybyste si se Smithem připravili věci na pláž a já si zatím promluvil s Claire?“

„Pojď, Tome. Vezmi si neopren.“ Smith k ní obrátil svou okouzlující tvář. „Rád jsem vás poznal, Claire.“

„Nápodobně.“

Synové sešli dolů a Banks ji pozval do tmavé, dřevem obložené pracovny. Svezla se do koženého křesílka. Banks se chtěl posadit na kancelářskou židli za stolem, pak ovšem zaváhal, vrátil se před stůl a sedl si do druhého křesílka vedle Claire.

„Odkud znáte Rogera a Raven Charovi?“ zajímal se.

„S Raven jsme se seznámily na ranní hodině pilates asi před dvanácti lety. Okamžitě jsme si padly do noty. Jejich syn Jimmy loni několik měsíců randil s mojí dcerou Edith. Oba tehdy chodili do čtvrtáku.“

„Jsou to dobří lidé. Pěli na vás ódy.“

„I na vás.“

Banks jí věnoval překrásný úsměv. „S Rogerem se přátelíme už dlouho. Když jsme se sem s Helen před pětadvaceti lety přestěhovali z New Yorku a bydleli v Irvine, byli jsme sousedí. Já tehdy pracovat osmdesát hodin týdně, ale on si přesto umínil, že se stane mým přítelem. A Raven zůstane nadsmrti vděčný, že pomáhala Helen, když já neměl čas.“ Odmlčel se a naprázdno polkl. Zdálo se, že ho přemáhá smutek.

Promluvila do napjatého ticha: „Je mi líto, že vám zemřela žena. Nikdo by neměl pohřbívat svého partnera v tak mladém věku.“

Banks se prudce nadechl a rychle zamrkal.

„Především pokud vám zůstane dítě, které nyní musíte vychovávat sám.“

Stáhl obočí. „Mám o něj starost. Je pořád tak smutný.“

Claire se sevřelo srdce.

Jeho zármutkem pronikl vztek. „Tommy potřebuje mámu. Není to spravedlivé. Všechny moje prosebné modlitby byly k ničemu.“ Když pohledem přelétl její tvář a culík tmavých vlasů, který měla přehozený přes rameno, opět se zatvářil zdrceně. „A teď se zase nacházím v pozici, kdy musím škemrat.“ Upřel na ni modré oči. „Musím se přiznat, že jsem s hledáním chůvy váhal, protože nechci do domu přivést

neznámého a neprověřeného člověka a svěřit mu do péče svůj nejcennější poklad, ale plně Rogerovi věřím a můj prvotní dojem mi říká, že máte zlaté srdce a skvěle se k nám hodíte. Proto pevně doufám, že tu práci vezmete.“

Napřímila se.

„Nesnesl bych, kdybych musel Tommymu říkat, že se nevrátíte. Už se do vás stihl zbláznit.“

Jakmile chlapce uviděla, věděla, že mu nikdy nedokáže nic odepřít. Ale teď, při pohledu na Banksovu pohlednou tvář a prosebné oči, si uvědomila, že Tommy zdědil tu neodolatelnou vlastnost po svém otci. Den, který začal tak prázdně, byl najednou zajímavý a smysluplný. „Nemůžu mu nahradit mámu. Nikdy nebudu Helen. Ale udělám, co budu moct, abych mu pomohla. Můžu sem chodit ve všední dny a zůstat s ním, dokud se nevrátíte z práce. Když se zdržíte, nemám problém tu počkat.“

„Děkuju, Claire.“

Upřímnost jeho vděku jí vykouzlila na tváři zářivý úsměv. Když ho Banks uviděl, posadil se rovněji a místo zoufalství se v jeho výrazu objevilo... Claire si nebyla jistá, co vlastně. Ale zdálo se, že mu činí potíže odtrhnout zrak od jejích rtů. Odjakživa slychávala lichotky na svůj úsměv – na bílé zuby a široké rty, jejichž koutky se zvedaly k zářivým očím. Zamračila se. Teď rozhodně nepotřebovala, aby musela novému zaměstnavateli vykládat své pravidlo *co je v domě, není pro mě*. „Povězte mi, co přesně ode mě očekáváte,“ pronesla profesionálním tónem.

Odkáslal si a nasadil klidný výraz, který nejspíš hojně využíval během práce v investiční společnosti. „Vaším úkolem bude Tommy. Až přijde ze školky, budete si s ním hrát. Budete mu číst. Vezmete ho do parku, na pláž, uděláte zkrátka cokoli, co byste dělala s vlastními dětmi. Nenažívám vás na úklid – výpomoc sem chodí v úterý –, ale doufám, že se postaráte o večeři. Buďte mu uvaříte, nebo se s ním najíte venku.“